

הוצאת ה'תשע"ב
בית דפוס אר"כ

שירי דוד

חלק ראשון

כאת

דוד בער טירקער.

פילאדלפיא פא.

בדפוס א. ח. ראזענבערג 50-52 סאנעל סט. ניוארק רבתי.

שנת תרס"ד לפ"ק

הוצאת והכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

SHIREI DAVID

POEMS

OF

DAVID B. TIERKEL.

VOL. I.

PHILADELPHIA, PA.

1904.

PRINTED BY A. E. ROSENBERG, 50 CANAL ST., NEW YORK.

הוצאת והדפוס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

הוצאת ספרים
בית דפוס

שירי דוד

מכתב

מאת החכם, הישיש, פדגוג, אומן וסופר נענה מוה' דוב אריה פרידמאן נ"י.

אל כבוד ידידי המטביל השלם יניק וחכים דוד בער מירקעל נ"י.

ידיד יקיר! בין אפני רכבות צעירי ימים אשר באו אל ארץ הזהב הזאת לבקש פת אשרם והצלחתם, הנך אחד מהשרידים היהודים אשר לכרות עמלם ויניעם הרב בעולם המפעל והמעשה נשאר נאמנים לשפת קדשנו ולא עזבוה נצח. בעוד אשר כרבם הקריבו כבר את הורת ימי עלומיהם על מזבח האליל הממון, אך לו ישתחוו יברעו, וכבלעדו כל יופי ונשגב כל קדוש ויקר כאפס וכאין בעיניהם, נשאר אהבתך לשפתנו חרורה על לוח לבך כבימי אביב נטוריה, ולה הקדשת רנעי מנוחתך ובה חשנה המיד. בעוד אשר רוב צעירי עמנו כבר צללו בשבולת הזמן אשר שטפחם ולא נודע מקומם איה, עמדת אתה כצור חזק תוך חמים הזדונים האלה ותחוק בידך דגל שפתנו בנכורה ועוז ועוד עמרת אותו בזרי פרחים ושושנים אשר קמפת מנן אלהים נותני ריח ומשיבין נפש. ועל כן יקרת בעיני טאר נכבדת. והנני להניד לך כי היטבת עשות בהוציאך הניוני לבבך לאיר, למען יראו רבים ויוכחו כי גם בארץ הזאת תוכל שפתנו הקדושה להציץ ציץ ולנמול שגדים אם צעירנו לא יעזבוה ויפתחו וישדרו ערונות מטעה בחפץ לבב.

כך בכחך זה ידיד נכבד ועשה חיל בפעל ידיך כחפץ מוקירך ומכבדך

דוב אריה פרידמאן.

מכתב

מאת הרב החכם הנכבד הסיפר הנודע לתחלה, ראשון לכותבי תולדות ימי חיי
הרבנים וחכמי ישראל מוה"ר בן ציון אייזענשטאדט נ"י.

בע"ה עריח מנ"א ה'תרס"ד. ניוארק.

ידידי האושר בשבט סושרים וחופש כנור ישרון מר דוד בער מירקעל נ"י
שכום לך !

שמחתי בבשורתך הנעימה כי מחברתך חשירית "שירי דוד" עלתה על
מכש חרפום ולא תחי עוד מקצלת בין תכריכי כתבך, ננחה וצפונה, שאלתך
ירידי, אם טוב עלי מנשיך בזה ואם תמצא פעילתך חן בעיני, אינה צריכה
לשני ולפנים, הנני מ"את פנים שוחקות ואסבירות לכל ספר עברי חדש מקרוב
יבוא לשכון כבוד בספרתנו, כי כלל גדול נקוט בידי ברב ספרים
הדרת הספרות, ומה גם לספרים שחורתם ולידתם באמריקא שחתורה
מש זבחת ושפתנו מתעמטת בת ומעריצי שפתנו הולכים הלוך וחסור, בארץ
תלאכות זו שאדם רוצה יותר בתשעה קבין של שיחות במלות ותפלות בשפת
עם הארץ טקב אחד נקי של שפתנו אנו, כל המקדיש דמיו להדפסת ספר
עברי, הרי הוא כאלו מקריב עלת הקדש. ובכן, מי זה מאוקירי שפתנו וחובביה
אשר לא יצחיל פנים לקראת פעולתך הרצויה ? עלת ידידי והצנח ! היה נא
גם אתה מן הבנים הבונים חרבות ספרתנו וחוספיח גם אתה מחול על הקודש
סוף סוף עתידה היא שפתנו שתתפשט בכל הארצות, וחורזים המשכימים
לעבודת קדשת הנה הנם החלוצים הראשונים היוצאים המערכת, אשר זכרם
קדוש ולשמעם ברוך יאמר ! מוקירך

בן ציון אייזענשטאדט

עורך ומ"ל "דור רבניו וסופריו".

אל כבוד

אבי היקר התורני, רחום ומוקיר רבנן, איש תבונות

מיה' אהרן ירוחם פישל נ"י.

ואל כבוד

אמי מורתי הצנועה, אשת חיל מנבית

מרת רחל לאה תחי'

מקטר ומנש ראשית פרי עמי

מאתי בנם המוקירם ואוהבם

המחבר.

ת.כ.ן.

מכתב מאת החכם הישיש דוב אריה פרידמאן.

מכתב מאת הרה"ח בן ציון איזענשטאם.

א) עיניה הנביכות תעדנה

ב) פסכה (אנדה מתכנית).

ג) הסתו.

ד) רוח שירתני.

ה) בת ציון.

ו) זכרונות

ז) הזמיר (על פי ראזענפעלד).

ח) הדינת.

ט) מעבר לים.

י) הרתורי רוק.

יא) אל הרעה (משירי מ. ראזענפעלד).

יב) שיר זהב.

יג) אל הפועלים.

יד) בתלומי.

טו) אהובתי (בשלוש משמרות הלילה)

טז) שיר ציון.

* *
*

..עיניך הנקבות תעננה
הסבל בו עמוס הלב,
היאוש המגקר במחיה,
השפקי השאיה, הבאב.

מאז אתו במחול יצאה
נבוכה תולקת בצל,
ונפשה געגועים מלאה,
ושנתה נדרה בגיל.

ובנודה עצובה בלילה,
בנודה פרחובות העיר,
ותבר אהובה: שכור יין
מתגולל מאחורי הקיר.

פְּסַלְתָּ.

אגדה מתקנית.

שָׁם עַל אֵי אֶרֶץ יְגוֹ
 אֶרֶץ טוֹבָה וּמְבֹרָכָה,
 מְלֵאָה חֲפָנִים הַתּוֹלְדָה
 בְּמִשְׁכָּנִים שָׁם פְּרַחַת.

שָׁם הַתְּנוּסִם הַר אֶלְמָפִס,
 מִשְׁכַּן אֱלֹהִים, הַר הַפְּלֵא,
 וּמְבֹרָחוֹ עָלֵי תֵבֵל
 אֵל יִפְטָר יִמְלוֹךְ סְגָה.

שָׁם כְּנֻזָה אֶחָד עֶרְבִי,
 עַת בְּשִׁמְךָ יְהֵל סְהִי,
 יִצְאָה פְּסִכָה הַיִּפְהִיָּה
 לְשִׂאָף רוּחַ אֵל הַיַּעַר;

וּכְטוֹב לְכָה, בֵּין הָעֲצִים
 עַל הָאָחוּ הַשְּׁתַרְעָה,

וַיָּנֵעִים קוֹלָהּ, שִׁירַת קָסָם,
רַפְרָף עַף בְּתַהוֹם לַיִל בְּהֵת;

וּמִפִּיָּהּ אִיֵּדִי בַשֵּׁם
נִדְמוּ פְּנֵוּ אֶךְ כָּל רוּחַ,
וַיִּשְׁאַפוּם אֶל קַרְבָּמוּ
פָּרְחֵי חֲמָד, עֵץ וְשִׁית.

שָׁמְעוּ אֱלִים הַד שִׁירָתָהּ
וַיִּקְנֵאוּהָ בְּאֵשׁ שְׁלֵהֶבֶת,
וַיִּלְפָּטֶר אֶלְמִפְסָה
צִוּוּ הִבָּא בַת הַסְּוֹת.

אִז בְּמַהֲרָה אֲרַצָּה דָּאָה
קַפִּיד בְּעַל הַכְּנָפִים,
הַעֲלוֹת פְּסָכָה הַנְּחַמְדַּת
טַשְׁבֵּן אֱלִים אֶל שְׁמַיִם;

וּבָנִים אֲוֵר זֹהַר תְּבַלֵּת
דִּוְכָם תְּרַשׁ, כְּלִיל קָסָם

חרד קפיד מִשְׁפּוֹ פְּסָכָה,
בְּהַפְלָשָׁה עַל עֲשׂוֹי בָּשָׂם;

וְכִתְבִיבוּ זֵוּ תַּאֲרָה
הָאֵר. עֵדֶן חַו וְנַחַת,
וַיִּתְעַנֵּג עָלַי יִפְיָה,
וַיַּחֲמִדְנָה לוֹ לְקַחַת.

„בּוֹאֵי אֵתִי, בַּת הַרוּחַ,*
בְּשִׁמִּי כַּעַל נִבְחַר עֲשֵׁת,
שָׂם נִצְרִיחַ, שָׂם נִתְעַלַּם,
שָׂם אֶעֱשֶׂךָ בַּת אֵל-כְּוֹת.”

בָּכָה הַרְגִּיז אֵל הָאֲהָבָה.
שִׁירָה וַפְּהִי, שִׁיר אֱלֹהִי,
וַיַּחֲמִדְנָה בְּזִרְעוֹתָיו,
וַיַּעֲלֶנָה שְׁמִי נִבְתִּי.

* פסכה הוחת אלילת הנפש והרוח אצל חיונים
הקדמונים.

הַסְתָּוֹ.

עַל רֵאשֵׁי הַהָרִים הַלְוּמִים בְּשָׁלְנִי,
 כַּפְעַד עֲבִים זָכִים אֲדָמִים כְּדָם,
 יִפְזוּ כְּזָהָב שֶׁם קִרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ
 עַת הַצֶּלֶל וְתַרְדּוֹ לִפְנֵי יָם,
 אֲזִי יִפְנֶה וַיִּנּוֹם וַיִּחְלֶף הַצֶּל
 בְּשִׁחְרוּר הַעֶרְב, בְּחִשְׁבַת הַלַּיִל.

וְכַבְדִּי רְקֹעַ הַזָּבִים כְּמַרְוּמִים
 וְזִהִירוּ, יִבְרְקוּ עַל לְבַנְת הַשָּׁלֵג,
 שְׁיַעֲמֶה הַהָרִים, יִבְפֹּר הַבְּקָעוֹת
 וַיִּתְלֶם אֶת עֲפֹחַ כָּל נֹהַר וּפְלֵג,
 שְׁעוּמָדִים נִקְפְּאִים, וְכַמְשִׁמַּח גְּזָרִים
 עֲרוּכִים יַעֲכֹדוּ בֵּין רִכְמֵי הַהָרִים.

הַזְמִיר כְּבָר גֹּדֵד לְאַרְץ מְרֻמָּקִים ;
 וּבְמַעֲבֵה הָאֲדָמָה יִקְבֵר הָרִמָּשׁ ;

וּמַעַל עֲנַמִּי תִרְוָה, עֲנֵה עֲרֵבִים שׁוֹרְקִים
 מְלוֹנָם יִבְיֵנוּ עִם בֵּיאת הַשְּׁמַשׁ.
 מִסְבִּיב אֵךְ תּוֹנֶה, מִלְחָלָה נִדְמָתָה.
 וּבְאֵזֶר מְקַבֵּחַ מַחְרֵשָׁה נִדְרָמָה.

פרנקפורט א מיין, 1902.

רוח שירתתי.

לאור הבהר אור נִסְתָּר וְנִדָּה,
 הנוֹטָף שְׁאֵנָן מְפֹרָשִׁים
 על שִׁטַּח כְּנֻמֵּל הַשׁוֹמֵר, כִּצְח
 אֶת־חֵלֶה אֶפְדָּה תְּאֵמִים
 בֵּין תְּלֻמֵי שׁוֹשְׁנִים וְשִׁכְבַת הַטֵּל,
 כִּתְּוֹלָה בְּרִשְׁאִים כְּפִנְיִים,
 וְלִגְדֵי עֵינֵינוּ הוֹפִיעַ כְּעַל
 הַעֲתִיד בְּאֵלֶּה גִּנְיִים.

אִזּוֹ תַעֲלוּ וְתִגַּל גַּם רוּחַ שִׁירְתִּי
 וְהַפְרִימֵם לְצֵאת כַּעֲמֹק לְבָבִי.

*

בְּנֵי עַמִּי הַפְּזוּרִים בְּמִדְיֵנוֹת הַיָּם,
 בְּאַרְצוֹת הַדְּרוֹן וְהַרְשָׁע,
 הַמְּכִים וְהַשְׂנִימִים בְּאֶשְׁרֵי הַיָּם
 וְהַצֵּאן יִהְרֵנוּ בְּלִי פֶשַׁע;
 וְהַעֲזֹב עַל פְּנֵוֹ יַעֲמֵד הַצֵּר
 וַיִּפְלַח לְבָרְתָם לְגֹזְרִים;

יִצְאָה מִפֶּה, נִדְרָה : לֵךְ מִפֶּה, זָרִי !
 יִקְרְאוּ אֲלֵיכֶם הַצָּרִים.

אִז תִּבְכְּהוּ תִמְרוּרִים גַּם רוּחַ שִׁירְתִּי
 וּתְפַרְסֶם לְצֵאת מַעֲמֶק לְבָתִּי.

מִה נִשְׁחַת וַגְּאֹלָה מִפְּעַל הָעַם,
 אֶת גִּעְדָּר בּו מִשְׁפָּט וְצַדִּיקָה :
 יַעֲשֶׂה, יִרְוֹצֵי, יִמִּין אֶת דָּם
 אֶחֱיֶהוּ יוֹם יוֹם בְּעֶלְוֶקָה ;
 וּמִשְׁפָּט הָעוֹבֵד הָעֹשֶׂה, תִּרְשׁ
 יַעֲקֹל בְּרִיבּוֹ עִם אֲדוֹנָיָהוּ ;
 וַיִּבְדַּע לְאֲבִיוֹן, יִרְמַם כְּעֵשׂ
 תַּחַת רַגְלֵי נֹתֵן לַחֲמָהוּ.

אִז תִּחֲמָה, תִּגְלִיל גַּם רוּחַ שִׁירְתִּי
 וּתְפַרְסֶם לְצֵאת מַעֲמֶק לְבָתִּי.

כַּת צִיּוֹן.

א.

פְּרִשׁוּ, כְּפֹו הָעֲנָנִים
 רֹאשׁ הַנִּבְקָעָה וְהַחֵר, וּ
 וּבִבְקָעָה הִיא יוֹשְׁבֵת
 בְּכַה תִּבְכֶּה בְּקוֹל מְרוֹ

וּבִבְקָעָה עֲצֵמוֹת אָדָם
 יִתְנַלְלוּ פֹה וְשָׁם,
 עֲצֵמוֹת אָדָם אֲנִשֵׁי חוֹל,
 לְפָנִים חִיו אֶת הָעַם.

הִיא יוֹשְׁבֵת, הָעֲלוֹבָה,
 בֵּין עֲנָנִים וְאַפְלֵלִיל,
 וּבְגִיָּה יִתְנַלְלוּ
 פֹה בִּבְקָעָה וְעַל הַחַל.

ב.

עָבְרוּ נִסְעוּ הָעֵנָנִים ;
 בָּא הָאָבִיב בָּא הָאוֹר,
 וְעַל הַנִּבְקָעָה הִיא יוֹשֶׁבֶת
 וּמְזַבְּרֶת שִׁיר הַדְּרוֹר.

וּמִתִּימָן רוּחַ תַּיִם
 בְּעֵצְמוֹת נֹשֵׁב אֶז ;
 וַיְהִלְצוּ הָעֵצְמוֹת
 וּמִחֲדָשׁ קָם עִבְרָעוּ.

הִיא יוֹשֶׁבֶת. וּמְבוֹלָה
 מִתְּהוֹה חֲזוּ לָהּ מִבְּרָר ;
 עֲלֵה יַעֲלוּ שָׁם בְּנֵיהָ
 בְּגַם-צִיּוֹן אֶל הָהָר.

זכרון־זרת.

התזכרי עוד, יונה תמה,
 בתרשה על הר בנבה,
 עת הציץ הסהר בין העלים,
 צחקנו, מילנו שלובי זרוע,
 נרסיסי טל זפים כבדלח
 הרטיבו רגלינו תיחפות,
 נרים העשב הנורה
 השיב בפשינו הענפות ?

התזכרי עוד, אהובתי,
 בחרור ללכבנו תוך אישון
 והצית האש, היוקדת
 זיק האמרה הראשון ;
 ושפתי בשפתך נגעני,
 ומעמך הנעים טעמתי ?

מה ערכה הייתה לי אז שנתתי
 מעיגוף השחורות חלמתי :

התזכרי עיר, בעיה געיקה,
 הלילות נבדנו געזרים,
 עת חלה בגנו האחד,

ישבנו בבינו תמרורים ;

עמלנו, עבדנו בלי פיוה,

בעבנו לא יום ויומים,

אך לראות באשר בגנו

לחזנו מקחמת החיים ?

ובפקר לא עבות אחד,

עת כלם עוד הונים, ישנים,

היזבמנו השקפנו במראה

והנה שעבינו לבנים !

וקמטים ככתבת העקע

חרוטים על מצחך ומצחי ;

לא קמטי וזקן שבע ימים,
 אך קמטי רש נודד הנצחי.

הילדות, האשר, הפח
 גנזו פחלום חיש בלמו,
 ושחתי העת אנו העים
 סחובים עצפים אחריו;
 אך עמקי בפנה נשקחה,
 ירחפו בקרב כחננו
 זכרונות המונים המונים,
 המללים אותנו אל קברנו:

הַזְמִיר.

על פי ראזענפעלד.

הַזְמִיר יִרְעֵי, שִׁנְתוּ וְשָׂמְנֵעַ
 בְּדֹר בֵּין עַצֵּי תִּשְׁעֵי.
 עֲלִיצוֹת לָבְהוּ מִי יוֹבֵל הַבִּינֵי,
 שִׁמְחָתוּ מִי יוֹבֵל שְׁעֵר!

הַזְמִיר יִשְׁרַר בְּנְעִימוֹת קוֹלְהוּ
 בְּאַרְמוֹן הַמֶּלֶךְ בְּפִנְהָ:
 מִי יוֹבֵל בַּעַת מִכְאוֹב לָבְהוּ,
 תּוֹנְתוּ מִי יוֹבֵל הַבִּינֵה!

הַדְּוִיָּה.

עַל חוֹף הַיָּם עֲלָמָה נִתְמַדָּה,

לִימִין אֲהוּבָה שֶׁבֶת בְּתָרָה :

וּמִפְתִּילֵי זָהָב שֶׁבְּצִלְחָתוֹ

מִבְּמִרְתַּת מַעֲשֵׂה אֱמֶן שׁוֹרָה.

יִשְׁכַּב נָא עַל הָעֵשֶׁב, יִקְרִי,

עַד אֲכֹלָה

מִלְּאֲבֵת הַשְּׁזִירָה הַחֲלוּתִי,

אִז אֲמַלֵּא

שִׁאלָתְךָ, אֲהוּבִי, בְּקִשְׁמֵנִי :

בְּסִירַת הַדְּוִיָּה ;

עַל פְּנֵי הַיָּם הַזֹּכִים נִשְׁחָה

וְנִצּוֹר הַדְּגָה ;

נִתְעַלֵּם בְּשִׁירֵי גַעַם ;

נִשְׁאֵף רוּחַ

צח המְנוּשָׁב מְרוּמֵי הַנְּבֻעָה ;

וְעַל שָׁיִם

צִפְצוּף הַצְּפָרִים נִתְעַדָּן ;

וְשִׁיקָה חֶסֶה

אֲצִיל לְשִׁפְתוֹתֶיךָ שָׁנִים,

וּכְיוֹנָה תִּמָּה

אֲלוֹן בֵּין זְרוּעוֹתֶיךָ."

כֹּה הִחְלִיקָה

אֲלוֹן אֲמָרֶיהָ בְּקִסְמֵי שִׁפְתֶיהָ.

וּבָעֵת הַרְיָקָה

מִצְלַחְתּוֹ כָּל פְּתִילֵי זָהָב,

עַל פְּנֵי הָעֶשֶׂב

הַשֹּׁתֵבֵעַ אֲהוּבָה, וּבִמְנוּחָה,

פְּתִימִים בְּשֶׁב,

נֶרְדָּם וַיִּישָׁן שִׁנְתּוֹ הַעֲרֵכָה.

שָׁכַב וַחֲבוּק

אֵת הָעֵפֶר עָלוּ וְשִׁבְתָּ,

וְאָנֹכִי בְשׁוֹחַק

וּבְמַחְתָּלוֹת בְּזַחַב רִשְׁתֶּךָ

עוֹד אֲעֲלֶה דָגִים בְּגִילְךָ׃

וּבְסִירַת הַדְּבָנָה

נִמְלָטָה הָעֵנוּבָה.

נִתְעוֹרַר וַיִּקָּם מִשְׁנָתוֹ

נִיפֵן הִנָּה וְהִנָּה,

בְּכַעַט פָּרַחַח נִשְׁמָתוֹ

בְּרֹאוֹתָיו כִּי אֵינָנָה ;

וַיִּבֶן, כִּי הַסּוֹדֶרֶת

חִלְפָה עִם זַחַב הַמְּבַבֶּרֶת...

מעבר לים.

בעיר ובפלך

צם סובב לו הלך,

ושאלה אף אחת בפיהו:

"הפגשתיכם בדרך

את בעי רכיעתך?

גידוי הנאמן איהו?"

אז קול כקצלמים

נשמע כאפסוס:

הנהו שם, שם

מעבר לים.

הַרְחֵרֵי רִנָּק.

שלשים וְחַמֵּשׁ פְּעָמִים לְבָשׁוּ הַעֲצִים
 שְׁמֵלָה יְרוּקָה וְהַפְּשִׁימוֹתָ; שְׁלֹשִׁים
 וְחַמֵּשׁ פְּעָמִים נְחֻמָּה הַאֲדָמָה
 וְנִתְקַרְרָה בְּתַקִּיפוֹת בִּינָן וְחִרְף
 לְנֹגַד עֵינַי, וְאֵינִי מָה? עֵרְדֵי
 עוֹמֵד בְּאֵלֶּיךָ סֶבֶק עָרוֹם בְּתוֹךְ
 הַשָּׂדֶה, הַדּוֹאֵג לְסַעַר מִתְחַלְלֵל,
 לְאֲבִי בָרֵד, וּמִכָּה מִקְרָגִי
 הַשָּׁמַשׁ הַלּוֹחֲמִים – רִנָּק אֲנִי:
 בְּמִוֶּדֶה, נִעְזֵב בְּחִדְרֵי אִשְׁבֵּי, אֲעֲלֶה
 עַל מִשְׁבְּרֵי בְּלִילָה, וּבְסִתְרֵי מִתִּי
 תִּפְאַרְתְּךָ וְלִנְגֵי עֵינַי תִּבְרַחְתְּךָ
 תִּמְוֵנוֹת מִשָּׂדֶה מְלֻחָמֵת הַחַיִּים,
 הַמְּיֻנְעוֹת עֲצֻבֵי וְגוֹי כָּל הַיּוֹם.
 שְׁעָפִי יְעוּפוּ, יִסְעוּ, יִזְרוּמוּ;

ורעיון אחר רעיון, כמו צרים
 לו חדרי מ'חי, ידמק החוצה
 וכל דבור היוצא כפי פקדני
 אור הפנורה הפדה יתבולל, ירהק
 ויחצה בחללו של חדרי, וכב
 מבין יבקש לקבלו פאהכה ;
 אך איה חלב שישפוג תניני
 ויגיל דאבן הפעמכה מעלי ?
 איה הנקר לימיני יעמד ;
 ויחלק אתי פגעי הזמן ?
 געדר רע אנכי !

לא, לא טוב היות לבדי, אצא
 החוצה ואהיה לי עלמה פלכדי,
 אולי יקל מעלי, אולי אמצא מנוחה.

אך האעמד בגסיון גדול כזה ?
 אך אאהיב ? והאחכה מה היא ?

אם שלֹהֶבֶת זֶה היא הַקִּבְרָה
 בַּעֲרֵבֶת רִגְשֵׁי הָאָדָם, לְמַבְעָה
 לְהִתְלַהֵב וּלְהִתְאַחֵד אֶת הַחֹמֶר
 מִפְּנֵי הַצָּבָה בְּהַפְּנִיָּם יָחַד,
 או נִגַּה מִתְעַה עֵינַיִם היא, הַאֲרֵכֶת
 עָלַי דֶּרֶךְ לָצוּד גְּבוּרִים בְּרִשְׁתָּהּ?
 הַאֲמַצָּא בָּהּ אֲהַבֶּת אִם רַחֲמֵנִי,
 הַפְּנִינָה עַל בְּנִיָּה וּבְחִינָה
 יִתְרַפְּקוּ עָלַי שְׁלֹאֲנִי, או אֲהַבֶּת
 הַקּוֹף בְּכַחֲבֶכּוּ אֶת בְּנֵי וּמְחַנִּיקֵם?

הֵיוּ יָמִים; וְהָעֵינַיִם הָאֵלֶּה
 רָאוּ אֶךְ הַיּוֹפִי, הָאֲנִימִים הַקְּשִׁיבוּ
 אֶךְ הַנְּעָם, הַעֲצָבִים הַרְגִּישׁוּ
 אֶךְ הַכְּתוּקִי, הַשְּׂפָתַיִם נְשָׁקוּ בָּתֵּם
 לְהִי צַחֵה אֲדוּכָה, וְהַזְרֵעוֹת הַבְּקִי
 צוּאֲרֵי מְלֹאכֵי אֵל, פְּתוּחֵם לַיִל בְּכִשְׁבֵּר

הלב ובמקום המתעה את העינים,
 בפנימו כל רגש אדם יפוע,
 תעיתי אחרימו בנות הסן.
 אך מה נרלה התמורה: פרסימי טל
 זבים הנמים על רך העשבים
 מזהב קרני שמש בקר יבלעו,
 בן גזו ונעופו חלומות ליל
 ילדותי התמה, ועל כל נוצה
 ונוצה מבנפי העבר יתלו
 זכרונות ערבים, זכרונות מאשרים,
 שבחברתי פעם היו ומני המתיקו.

ושאתה וצללים ונועות הביא
 הזמן בחמת אפו, ויתקע שגיו
 בלחיי הערינות ויסכל תארן;
 נישב רוח משחית ויבלו;
 ובעורקי גוי נפח כור ויקפא דמי;

וַיִּהְיֶה הַמַּחְבֵּה לְתַעֲבֹה
וְהַיּוֹפִי לְדָפִי?

לְאֵהָב, אוֹ שְׂלֵא לְאֵהָב? לְהַעֲוֹת
אֲחֵרֵי שְׂרִירוֹת לְבִי, תְּאֻמֹּתֵי
הַמְּוִוָּתָהּ, וּלְהַרְיֵק אוֹנֵי לְהַכְּלֵל,
לְשֹׁבֵעַ עֲצָבֵי גֹי הַלְּחָטִים
וּבְנִשְׁקָה אַחַת לְקַחַת אֶת וּפְשֵׁי,
אוֹ לְהַגְבִּיל אֶת עֲצָמַי בְּצַרְבַּע אֲפֹת,
שֶׁל הָאֵנִי וְלִשְׁמֵי כְּהֵג וּרְדֹן בְּפִי
הַתְּאֻמָּה הַמְּנִרְרֵת? ...

לְקַחַת אִשָּׁה וּלְהַרְתֵּק אֶל סֶלַע כְּגֹר;
לְהַעֲמִים כִּשְׂא נְחִים כְּבָרִים
עַל צְוֹאֵרֵי; לְהִיּוֹת עֶבֶר נִרְצָע
לְרַגְעִים שֶׁל חַיֵּי עֲגֹג;
לְהַקְרִיב מִיָּם עֲצָמוֹתַי עַל סוּבַח

זרים ; לחלק את האני שגבלי
 לי בנעימים את אחרים ; לעבר
 על גשר רענע ולהסבן סגפיל
 בנהר גפרית בועקה, ולגזיל
 בגדי אני החפשי, בו תרנלתי מימי
 נעורי ? ... אם לאזה מיים נקראו
 אף הקל והוללות היא !
 ועליה, לבי, אצנה, אם תאכה
 לישן שנה ערבה, השאר על
 מטרה ושוב לך, ואם פסקה
 את פי ללכת ולנוע על מסות
 זרים, לאמר : היא רפודים הקה
 בכרי משי ורכודים בתענונות
 בשרים פאשר אהבתי, אז תנהם
 באחריתה, תשכב ולא תוכל קום.

אָמַנְסִים בְּנֵי, לֹא לְתוֹהוּ, כִּי אִם לְשִׁבְתָּ
 נִוְצָרָה הַתְּבִיל, אֲכַל הָאֵם עַל כָּל
 אִישׁ לְהַנִּיחַ מִסֵּד לְבָנָיו הָאֲנָשִׁי
 הַלְזָה? אָבְתֵר הַיּוֹת כְּהַאֲנָשִׁים
 הַמְנַפִּים תְּאָרוּ הַחִיצוֹנִי.
 אָבְתֵר הַכְּדִידוֹת, הַשְּׁחִנְרָה מְשֻׁחָזֵר;
 אָבְתֵר הַחֲפָשׁ, הַמִּיִּים, הַדְּרוֹר!

1898

אל הרעה

משירי ראזענפעלד.

גניגה בעיתי,
 מהורה יפתי,
 שושנה אהובה,
 תני לי לבתך
 מהורה, ושפתך,
 לנשקך, חביבה.
 עין איש לא תראנו,
 אך בורדים הננו,
 נתעסם בנעם.
 בשפתך החמות,
 החקלילות, הפמות,
 נשקיני הפעם.
 על יובל המים
 תאנה לעינים

נְתַעַלְמִים בְּשִׁפְיָי
 עֲזֹבִי פֹה צֹאנְךָ
 וּבֹאֵי לְמַעֲוֹנְךָ,
 תִּמְרֵי אֵין דְּפִי.

אֶת זֹבַת אֲפִים
 בְּחָרִים צְהָרִים
 לְתִמְרֵי נְדָמִית,
 חֲבָקִינִי יוֹנְתִי,
 וְתִהְיֶינָה רַעֲיָתִי,
 כִּי כְּבֹר בָּאָה הָעֵת.

1897.

נדפס ב"הנענענווארט" תרנ"ז.

שִׁיר זָהָב.

בְּרִמּוֹ בְּעַפְעָפִי הַשֶּׁחַר
 לַחֲבַל הַצְּלוּלָה בְּחִלּוֹם,
 וּבְרַמְמָה הַעֲבִים הַזּוֹכִים
 הַשְּׁתַּרְגּוּ בַתְּכֵלֶת הַתְּהוֹם;

בִּיּוֹ פְּרָחִים אִזּוֹ נִפְשֵׁי יוֹשְׁבֵי
 תִּתְעַנֵּג עַל נַעַם הַחַן,
 הַשְּׁפֹקָה עַל לְחַיֵּי הַנְּאוּדָה,
 שְׁשֻׁמָּה בַלְבָבֵי לָהּ בּוֹ,

וְאִשְׁרַי עוֹלָמִים דּוֹבְבֵי
 לִי תִקְנֶה שְׁתַּהַל אֹרֶ-פּוֹ,
 וּלְאֲזֵנֵי בַחֲשָׂאֵי לִחְשֵׁת
 שֶׁל חֵידַת הַחַיִּים הָרֹז;

לְמִיָּה מַה קָצְרוּ, גִּוְהַיְכָה רָפָה!
 בְּגֵה לָהּ בֵּית בְּמָרָם תִּסְפָּה.

אֵל הַפְּעוּלִים.

הַלְיָנָה אָתָּא לֵיל הַמְּלָא וְרַעַם ;
 הַפְּעוּר יִהְיֶה יַלְיַל בְּנֹעַם,
 בַּיַּעַר הַעֲצִים יִרְעֹשׁוּ בְחֶמְתָּה,
 וְעֵבִים בְּשִׁחְקִים יֵאָיְמוּ רַב אֵימָה,
 וְלַעֲתִים יֵרְאוּ כְּנַחְלֵי לְהַבִּים
 הַבְּרָקִים הַמְּאִירִים הַשְּׁכֶת הַעֲבִים.

בְּלִילָה סְחוּא, בֵּין הַנּוֹעוֹת הָאֵלֶּה,
 יִתְנַדֵּד אֵיךְ אֲבֵר בְּנִמְלֵט בֵּית כְּלָא
 אַחֲרֵי עֲבָדוֹ, עֲבוּדָה מִבְּקָר עַד עֲרֵב,
 הַמְּפַלְקֵת הַנּוֹ כַּחֲזָן וְחֶרֶב,
 הַפְּעֵל הָאֵמֶלֶל שֶׁבַע עֵנָף לְבֵיתוֹ.
 זֶה דָּקוּ יוֹם יוֹם כְּבוֹאוֹ וּבְצֵאתוֹ.

אִזְּ בְּרַד וְנֹשֶׁף בְּחֻדְרֵי אֲשֶׁבֶת,
 נִאֲנָחָה אֵימָה, אֲנָחָה כּוֹאֲבָה,

זו אִנְתָּה הַפַּעַל כִּירַע עַל בְּרֵךְ
 כַּתְּחִלַּת מִשְׁאוֹ, עֹבֵרַת הַפָּרֶךְ.
 חוֹדְרַת, פּוֹלְקַת תּוֹךְ חֲדָרַי לְבִתִּי,
 וְתַחֲשִׁיף וְתַעִיב גַּר חַיִּי גִשְׁמַתִּי!

אֲדוּהָ, אֲחֵי הַפּוֹנְעִים! עֲשׂוּקִים, אֲמֻלִּים,
 עַד אֲנִי תִשְׂאוּ אֶת כִּכְרֵי הַכְּבִלִים,
 שְׂבֻחַתְּהֶם רַחֲמֵיכֶם אֶל צִנּוֹ הַסְּלָעִים
 עַל חוֹף יַם הַתְּלָאוֹת, בְּאֶרֶץ נִכְאִים,
 זֶה רַבּוֹת בְּשָׁנִים, זֶה אֶלְפֵי דוֹרוֹת,
 כִּימֵי חַיִּי תִרְצַח הַמְּלָאִים מְרוֹרוֹת?

עַד אֲנִי תִנְנְעוּ בְּצִקָּא וּבְעֵב
 וְתַחֲלוּ כַּעֲבָד מִשְׂרָבִיט תּוֹהֵב
 שֶׁל אֵילֵי-הַכְּסֵה, הַרְוּדִים בְּגוֹכֶם,
 וּמוֹצִים בְּלֵי חֶמְלָה לְשִׂדְרָם, חֲלָכֶם?
 עַד אֲנִי תִבְנְעוּ בְּפָנִים מְלָאִים בִּשְׁת
 וְתִבְקְשׁוּ בְּעַד עֲמֻלְכֶם אֲנֹרַת נַחֲשֵׁת?

צר לי, אָהֵה! צר לי פְּעֵלִים, עֲלֵיכֶם!
 בָּעֵד כִּי וּבְעֵד כִּי תִקְרִיבוּ חַיִּיכֶם?
 תִּמְצָרָה הָאָרֶץ מִדָּבִיל בְּלִי גָבֵר,
 תִּפְעַשׂ בָּרֶשֶׁת, אִכָּל וְשָׂבֵר,
 הָאֵם סָגַר בְּעַדְכֶם הָאֵזֶר, תַּחֲיִים,
 שְׁעֵלֵיכֶם לִקְנוֹתֶם בְּזֹעַת אֶפְסִים? ...

1899

בְּחֻלּוֹמֵי.

עוד יִפְרָחוּ בְּגוֹנֵי פְרָחֵי הַמּוֹר,
 שְׁנֹמְעוּ יְדִידָהּ, יִפְתִּי,
 וּבְנִשְׁפָּה אֶת יִבְקָהּ בְּמַעְרַב הָאוֹר
 אֲזוּ אֶחָלִים שְׁנוֹת קָדָם, יוֹגְתִי.

 אֶחְלָמָה הַפְּרָחִים בְּעֵדֵי רַמְפָּת
 מְגֻדָּה הוֹאֵלְתִי אוֹתָם קַחַת,
 עֵדִים לִי הַמָּה, כִּי אוֹתִי אֶהְבֵּת
 מְלַפְנִים אֶהְבֵּה נְצַחַת.

אֶחְלָמָה הַעֵבֶר, שְׁחֵלֶף וְגוֹ,
 בּוֹ אֲשֶׁר עוֹלָמִים חֲלָמְנִי,
 הָאֶהְבֵּה בְּגִבּוֹרְתָהּ פְּרָחָה אֲזוּ
 וּבְצֵלָהּ בְּנֵעִימִים גִּרְדָּמְנִי.

 וּבְאֹזְנֵי יִצְלַצֵּל עוֹד קוֹלָהּ הַרְדָּה,
 בְּרִית עוֹלָם פְּרָחְנִי בִּיגִינִי

בְּאֵלֶּה קְדוּשָׁה, שְׁחֻלְלָהּ, הָהּ, כָּךְ :
 בְּאַשְׁמֵת הַמֶּחֶד אוֹ שְׁנֵינוּ.

לֹא אֲדַע אִם יָדִי מַעֲלֶה, אֲשַׁמֶּה,
 אוֹ חָלְלוּ בְרִיתֵנוּ וְיָדָהּ.
 אִךְ אַחַת אֲדַעֶה, יִקְרָתְ לִי, גְּעִימָה,
 יִקְרָתְ לִי בְּכִימִי גְּעוּרִיָּה.

עוֹד אֲחֻזָּה בְּחֻלּוּמֵי שְׁבִתֵנוּ בְּנֵי
 וּבְקוֹלֶךָ אֲזִי שְׂרָתְ לִי בְּגִעִימָה :
 עֲתָרַת נְשִׁיקוֹת הַקְּבִרָתִי לָךְ שִׁי
 וְלַחֲיוֹה הַצִּמְחָה הַיְּאֵרִימָה.

אֲחַלְכֶמָה שְׁיִחֵנוּ בְּרַגְעֵי לַיִל קָסָם
 בֵּין פְּרָחִים עָלֵי גִדּוֹת הַתְּעֵלָה,
 עַת פְּרֻזָּה אֲהַבְתֵּנוּ מִזֶּכֶר בְּלִי כְּתָם
 שְׁעִמָּה כְּצִיץ, הָהּ, נִבְלָה :

אֵהוּבָתִּי.

בשלוש משמרות הלילה.

א.

רֵאִיתִיךָ בְּעָרְב׃

פָּנִים זָהָלִים,
 זָהָבִי תִלְתָּלִים,
 לְחָנִים—שׁוֹשָׁנִים
 בְּתִלְמֵי הַנָּגִים,
 שְׁפָתַיִם אֲדָמוֹת
 תִּשְׁחַקְנָה בְּנִעִימוֹת,
 עֵינַיִם—בְּסַפִּירִים,
 שְׂבִירִים—בְּעֶפְרַיִם,
 עֵינַיִם מִבְּרִיקוֹת,
 רְצוֹן מִפִּיקוֹת,
 לְלִבִּי תִפְעֶנָּה
 וּמַחְכוֹת לְמַעֲנָה.

אוֹתִיךָ,

בַּת־אֵל מִמְרוֹם שְׁלֹחָה.

ב.

ראיתך בלילה :

יפת אפים

במלכת השמים

במטה נרדמת,

הזה, חלמת,

עינים סגורות

בבענין המאורות,

שדים השופות,

בגלים מעלפות,

זרעות הטובות

על לב משלכות,

יצודו בת-עיני

ואומרות נשקני.

חבמתיך,

"בעיה עדינה, פרוכה."

ראיתיך בפקד :

אפים פני קופים,
 צדקים, שרפים,
 מלמלים לחכו
 כשור אתה האחו,
 שפתים ירקרקות,
 עינים נמקות,
 בפה השנים
 אך אחת ושמים,
 לחיים פצחות
 ובשאר משוחות,
 המראה יענני
 ותלאה יגרשני.

במלתיך,

לילית משמת נדחתה:

שיר ציון.

צִעֲפֵךָ הַסִּירִי וְשֵׂאֵי נָא עֵינֶיךָ,
 מִרֵאשֵׁן צִפְרֵךְ גַּם שֶׁק מִסְתַּנְנֶךָ,
 מִי חֲטָאת תַּעֲבִירֵי עַל קִדְרוֹת פְּנֶיךָ,
 כִּי שִׁחֲרָף בְּמַעֲרֵב כְּכֹר יִפִּיץ אֹרְחוֹ.

מִדְמָעָה חֲדוּלִי וְסִבְרֵי מַעֲנֶיךָ,
 הַנִּיחִי לְשִׁמְשֵׁ חֶרֶב נְהַרְבֵּךָ,
 וְתַנִּי לְבִנְיָךְ עֶבֶד חֲרָבֶיךָ,
 כִּי אֹרֵנו עֵינֵי אֲדוּם וַיִּכֶר אַחִיהֵנו.

וַיִּכֶר: לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט הַתְּכַבּוּרָה,
 וַיֹּאמֶר: יִמְחַלֵּל כְּבוֹדוֹ אֲשַׁמְרֶהוּ,
 אָשִׁיב לֵב בָּנִים אֶל עֵנְיָה סוֹעֲרָהוּ,
 וַיִּתְעוֹדֵד לְעֹזְרוֹ וּלְכוּנֵן לוֹ מוֹשָׁב:

פָּנֵי הַרְבֵּיךָ, כִּי אֲדוּם מִנְחָתוֹ,
 — פְּזוּרֵי בְנֶיךָ — יִשָּׂא עַל אֶבְרָתוֹ,
 וַיֹּאמֶר לְהָשִׁיב יִשְׂרָאֵל אֶל אֲדָמָתוֹ:
 צִיּוֹן תִּבְנֶה וִירוּשָׁלַיִם תּוֹשָׁב.

רָאשֵׁי הַרְרִיךְ יָפוּו יִנְהָרוּ,
 וּבְשִׁלְמָה יִרְזָקָה סְבִיבָם יִחְגְרוּ,
 פְּרָחֵי הַשָּׁרוֹן עֲלֵיהֶם פָּה יַפְעֲרוּ,
 וּבְכֹבֵד עַל חַר צִיּוֹן הַזֹּאת פּוֹרֵחַ;

אַרְזֵי־אֵל בְּלִבָּנוּן יִרְעֲדוּ יִרְעֲשׂוּ,
 גַם שׁוֹכְנֵי עֲפָאִים בְּלֶאֱם יִתְלַחֲשׂוּ,
 מִכָּל עֵבֶר בְּגִיד שְׁלוֹמֶךָ יִדְרֹשׂוּ
 הַתְּעוֹרְרֵי גַם אֶת־כִּי שֶׁחֲרָךְ זוֹרַח!

הַכְנִי חֲמֻדָּתִי כִּי הִנֵּה הֵם בָּאִים
 מִנְּלוֹת הָאֲרוּכָה שְׁזוּפֵי אַפָּיִם,
 בֵּין מֵוֹת וְאֵשׁ בֵּין זְרֵמֵי מַיִם,
 אֲלֹדֵי אֲלֹדֵי בְּגִיד יִסְעוּ;

וְשִׁנִּית יִחְזִיקוּ בָּאֵת וּמַחְרָשֶׁת,
 וְשִׁנִּית יִחְצִבוּ שָׁם בְּרוֹזַל וּנְחָשֶׁת,
 מַתְרֵי יְהוּדָה וְהָרֵי פְלִשְׁתָּה,
 שָׁם נָרוּ אֲבוֹתָם, שָׁם חָיוּ נְנוּעוּ.

תקוני שניאות.

צ"ל	תחת	שורה	צ"ל
אומן.....	ואומן.....	2	5
ומשיבי.....	משיבי.....	14	--
וישרדו.....	ישרדו.....	17	-
דוב.....	דוד.....	19	—
זכתביטו.....		3	12
העובד.....	העובר.....	9	16
התכלת.....	השחורים.....	2	20
קצתה.....		16	—
כניקף.....	כניקף.....	3	25
לים.....	לים.....	11	26
אנכי.....	אנכי.....	10	27
היום.....	היום.....	15	—
צרים.....	צריך.....	1	28
ימים.....	ימים;.....	11	29
הנמים.....	הנעום.....	5	30
המתיקו.....	המתיקו.....	11	—
וחרב.....	לחרב.....	11	37
נעימה.....	נעימה.....	5	41
חדולי.....	חדונ.....	6	45
Memoirs.....	Memoris.....		48
across.....	accross.....		—
Sennet.....	Sunet.....		—

CONTENTS.

Letters from D. A. Friedman and
B. Eisenstadt

1 * * *

2 Psyche (Mythical Legend)

3 Winter

4 The Spirit of My Muse

5 Daughter of Zion

6 Memoris

7 The Nightingale (after Rosenfeld)

8 The Fisher Girl

9 Across the Ocean

10 A Bachelor's Thoughts

11 To the Shepherdess (after Rosenfeld)

12 Sonnet

13 To the Workingmen

14 Dreaming

15 My Beloved

16 Zion Melody
